

togodla Boga nejperwej wo wodawane našych grěchow pšchošych. Take zynascho Dabid, aš won zascho (Př. 32, 6): Sa to same budu schi schykne šwěte pšchošych we pšchawem zašu. My dejmy sa teju huzbu š. Sakuba (1, 5) wo duchnu mudrosč, a sa Dabitowym exemplom wo togo šwětego Ducha a wo tu moz k šwětem žyweńu pšchošych, a tak šdychowasch: „Kněžo, huz mě zyniš sa twojim spodobanim, pšcheto tu šy moj Bog; twoj dobry Duch wež mě po pšchawej drose“ (Př. 143, 10). Gaž my tak nejperwej to Bože kralejštwo a jogo pšchawdosč pytamy, ga bužo nam schykno druge pšchidawane (Matth. 6, 33).

To, Kněžo Bog,

Gaž to we hutšchobe še stańo,
 Pšches twojog Ducha mozne porańe,
 Ga to schi na hutšchobu pańo,
 A šapali ju slubosčju ku mńo,
 Až ja tu pšchošbu wěsčje dostańom,
 Kotruž po twojej woli zyniš šom.

III. Kaš paš dejmy my bjatowasch? Na to daj-
 scho nam k tscheschemu wotgronišch.

My dejmy tak bjatowasch, až husnajomy, až my pšchi našom modleńu s Bogom zyniš mamy.

To modleńe jo jadno rošgrono teje hutšchoby s Bogom. My dejmy togodla, gaž še modlimy, našchu hutšchobu s thyma rukoma šwigasch k Bogu we ņebju aby te šłowa ņejšchli teke na naš: „Ten lud še kumńo pšchibliža se šwojeju gubu a zesczi mě se šwojimi hustami, ale jich hutšchoba jo dalošo wotemńo. Ale poprosnem šłuže woni